Vederea are atât de multe de spus ochilor

On Aprilie 24, 2023

Ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel.

Am citit aseară povestea italiană "Ce povestesc soarele și vântul". Vederea mea, deschisă, riguroasă, caracterizată de procesul imaginativ, și-a folosit stimulii necesari unei bune munci cognitive ca să descopere ceea ce este de nedescoperit în lumea reală, încât eu însumi să devin parte a unei miraculoase *Asheravceda Uidem*, o ieșire din sine, o pătrundere dincolo de granițele normalului și ale obiectivității.

Nu degeaba vederea îmi este încă asaltată de imaginile unei necontrafăcute experiențe de expansiune a Sinelui spre alteritate, fiindcă dintr-o dată simt că sunt o altă persoană.

La modul sublim, citirea poveștii mi-a asigurat locul în epopeea unui om transfigurat de revelația inconștientului său, rătăcit în destinul amețitor de "zbor înalt" efectuat în urmărirea imaginilor sufletului, vibrând pe aceeași lungime de undă cu opera unui pictor care încearcă să reprezinte „sufletul lucrurilor", rezonanța lor, fără să cadă în exagerare. Timid, curios, cu multe speranțe, un asemenea pictor creează sugestia unei ambianțe peisagistice în reflectarea directă a luminii solare de către oglinda unui imaginar care, îmbrăcând diverse forme, operand o selecție a trăitului convenabil, instaurează prezența unei conștiințe apriorice.

Când Soarele văzu că Vântul este în vârful muntelui, alergă să se ascundă îndărătul unui nor. Dar Vântul îl chemă din nou, zicându-i: "Soare, Soare, vino încoa ! Şi verdeții și florilor le este dor de tine. O, să nu-ți fie frică de mine. Știi că sunt bun și blând. Însă Soarele nu voia să iasă dindărătul norului. Atunci Vântul suflă, goni norul și descoperi frumoasa față a luminosului Soare.

Leadership: Viziunea ta păstrează acea măreție dobândită a reducerii la esență, căreia îi dai semnificația revelării unei alte fețe a existenței, mereu refuzate?

Evident, această relatare este înveșmântată în mantia unei imaginații deosebit de bogate. În cazul în care observatorul ar fi obligat să postuleze o formă oarecare de "memorie" în seva unei imaginații aprinse, și dacă memoria aceasta călduță ar fi cuprinsă în câmpul vederii unui pictor strălucit, atunci contactul meu cu arta ar fi o ieșire din timp într-o lume despre care nu mai știu dacă e adevărată sau e vis.

Tot ce știu este că, adesea, ochii mei visează că sunt pictați într-un tablou fantastic în care visul însuși devine vedere. Astfel se nuanțează o altă față a existenței mele, mereu refuzată pe parcursul trecerii de la real la ireal: apare posibilitatea de a experimenta traiectoriile individuale ale artiștilor, de a urmări diversitatea de medii abordate și de a înțelege semnificațiile unei opere nesfârșite.

Presimt că vederea mai are multe de spus ochilor mei, mai ales dacă soarele nu orbește ochiul ce caută visarea, și mai ales dacă vântul tăios din serile de primăvară timpurie nu-mi duce gândurile în depărtări înnorate unde nu există viață, și nici moarte, ci doar un imens haos întunecat și rece. La urma urmelor, mi-aș dori să fiu un strop din lumină, un strop din nemurire, sau doar o picătură din eter, încât să reușesc o pătrundere în spațiul unei viziuni metafizice moderne pe care să o pot împrăștia pe pânză doar cu forța gândului.

Leadership: Urmărești modelul unor reprezentări simbolice a căror imagine se păstrează pe parcursul unei viziuni capabilă să se concretizeze într-o operă de artă?

Când pictezi într-un plan tangibil, atunci dimensiunea și forma pensulei sunt orientate pentru a corespunde perspectivei planului, cu mențiunea că planul acesta reprezintă locul în care lumea "orizontală" își caută rostul adânc în jurul unei lumi verticale constituită din entități de limbaj și viziuni, angrenate în "aventuri" quasi-manipulabile.

Iată de ce, citind povestea Soarelui și a Vântului, am recunoscut în mine talentul pictorului de a scoate în evidență personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, care străbate timpul.

S-o spun mai simplu. Ceea ce ochiul oglindește într-un alt univers, într-un fel plin de savoare și sensibilitate, derivă din expansiunea frontierei care delimitează realitatea de ficțiune, prin intermediul unui personaj simbolic care încearcă să facă din însăși viața lui o operă de artă. Din acest motiv sunt înclinat să iau locul soarelui și să vorbesc cu vântul ca și când aș vorbi cu un vechi prieten, cu multă apreciere, cu acuratețe, cu respect, pe tot parcursul unei viziuni care se concretizează într-o pictură.

Pretutindeni am putut observa această consecvență distinctă în alăturarea părților aflate în relație directă, în măsura în care ele pot fi obținute prin citirea și retrăirea în imaginație a unei povești care devine realitate. De fapt, artistul care își pune la încercare ochii pentru a obține adevăratul "văz" în contururi puternice de peisaje, de personaje sau obiecte, toate acestea aflate într-un fundal neutru, trebuie mai întâi să se considere el însuși model de căpătâi al unei reprezentări simbolice într-un moment de oglindire a realului în imaginar.

Marea putere a artei presupune să pătrunzi în intimitatea unei lumi despre care ai doar o vagă idee, axându-ți vederea pe dualitatea ideal-real, unde aparența unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginație.

Leadershipul modern face apel la asemenea artă pentru a schimba perspectiva asupra lumii.

Vederea are atât de multe de spus ochilor atunci când știe că poate cuprinde, pe fond artistic, o lume fabuloasă din care artistul nu mai poate ieși decât fermecat și schimbat. Iar ochiul artistului privește printr-un cadru și vede lumea așa cum este, dar, ea fiind așa cum este, este de fapt altfel. Este o lume concentrată, esențializată pe imaginile unei lumi ce merită să înfrunte timpul într-un peisaj dintr-o operă de artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-are-atat-de-multe-de-spus-ochilor.html